

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ελαστών και δεύτερον εφιθρόντες χρόνον
'στην κλεινὴν ἑδρεύουσαν γῆν τῶν Παρθενῶων.

Χίλια ἑκατόκα κ' ἔτη
κ' ἕλας χάρμα Μπαρπαλέξη.

Τὸν ὄρον μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα και συνορομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.

Συνδρομὰ γὰ κἀθε χρόνο—ὄκ τῶ φράγκα εἶναι μ' ὄνο.

Γιὰ τὰ ξένα ὄμοια μέρα—ὄ ἐ κα φράγκα καί' ὄ τὸ χ' ἐρι.

Πάντε τοῦ μηνὸς Ἀυγούστου,
ἐποχὴ μεγάλου γούστου.

Ποθὸς ἑκατόκα και πῆντα τρία,
ξερνικὰ μεγάλα μέσ' ὄτῃ Βουλγαρία.

**Ήθετε τραγοῦθα καιροῦ μεγάλου
'στὰ μαῦρ' ἀδέλφια τῆς Ἀγγιάλου.**

Τοῦ κυρίου Φερδινάνδου κρώζον λαίμαργοι κοράκοι....
Πατριάρχαι κρεμασμένοι, Παπαφλέσσηδες και Διάκοι
τῆς μικρῆς τῆς Ἀγγιάλου στεφανώστε τὸν Δεσπότη,
τοῦ σταυροῦ και τῆς πατρίδος ἕνα νέο στρατιωτῆ.

Τὴν Ἀγγιάλο δὲν σκιάζει τῶν φοιμάδων ἡ ματιά,
μῆτε θάνατος κανένας και μαχαίρι και φωτιά,
κι' ἂν τὴν κάβουν πέρα πέρα μ' ὄλαις τῆς τῆς Ἐκκλησιαῖς
τῆς φωτιάς αὐτῆς ἢ φλόγες πόνων θὰ γενοῦν δροσισαῖς.

Στὴν Ἀγγιάλο στεράνια, ποῦ σὲ τούτους τοῦς καιροῦς
σὸζει τίμια τοῦ γένους ἀπὸ Κρούμους βδελυροῦς,
κι' ὄλη λάμπει μὲ Δεσπότη, ποῦ σ' αὐτῇ τὴν ἐποχῇ
δείχνει μέσα τοῦ πῶς ἔχει κάποιου Σαμουὴλ ψυχῇ.
Κι' ἂν τὴν ρίξουν σὲ πυραῖς και σὲ λάβας καταρρακτῆ
δὲν θὰ βῆ χυμὸς ζωῆς ἀπὸ μία τέτοια στάχτη :

Ἡ φωτιά τῶν παληροσκύλων ζώνει και τὴν ἀγία θύρα,
πνίγει μάνναις, πνίγει βρέψη,
και σ' αὐτὰ γελώντας στρέφει
κάθε μπόγας τῆς Ἑβρώπης μὲ κορῶνα και πορφυρά.

Και φωνάζει μὴ φωνῇ σὺν βαρῦβροντῃ καμπάνα
Θεοῖς σ' χωρέσει τρεῖς φοραῖς τῶν ἀναρχικῶν τῆ μάννα.

